

W

Wat deden die meeuwen toch raar! Ze krijsten héél hard en boven één bepaalde plek in de duinen vlogen ze alsmaar in het rond. Zou er iets aan de hand zijn? Daar moesten Stein en Joppe meer van weten. Met grote passen stapten ze door het hoge gras om te kijken wat er gaande was. Daar was een wit ding! Wat zou het zijn? Ze kwamen dichterbij. En toen..., opeens..., zagen ze het! Zomaar, helemaal alleen, midden in het duingebied, stond een klein wit lammetje. De jongens begrepen er niets van! Er was geen mens te zien in de verre omtrek. En ook geen moederschaap. Wat gek! Er leven een heleboel dieren in de duinen, zoals vogels, konijnen en insecten. Dat wisten Stein en Joppe wel. Maar lammetjes? Nee, die hoorden hier niet, dat wisten ze wel zeker.

Stein en Joppe zijn twee broers van elf en tien jaar oud. Ze komen vaak in de duinen, want ze wonen vlakbij. Bijna elke dag als ze uit school komen, gaan ze wel even naar het strand. En om daar te komen, moeten ze eerst een stukje door de duinen lopen. Meestal zoeken ze op het strand naar schelpen. Soms graven ze een kuil of bouwen ze een zandkasteel. En soms lopen ze op blote voeten door het water. Of ze spelen met de kleine krabbetjes die op het strand aanspoelen...

Het lammetje scheen zich best te vermaken in het hoge gras en trok zich niets aan van de schreeuwende meeuwen. Af en toe riep het 'beeeeh, beeeeeh!' De jongens liepen er snel naartoe. "Oh, wat is hij lekker zacht!", zei Joppe terwijl hij het diertje aaide. "Wat een lief lammetje." "Maar wat doet zo'n beestje hier?", vroeg Stein. "Een lammetje hoort in een weiland, samen met zijn moeder! Het kan vast en zeker nog niet voor zichzelf zorgen. Laten we het meenemen." Wel, dat vond Joppe een goed idee. "Misschien mogen we het wel houden!"

"Kom klein lammetje, kom dan. Kom maar met ons mee", riep hij. Maar het lammetje bleef rustig knabbelen aan het gras. "Dan moeten we het dragen", vond Stein. Voorzichtig tilde hij het beestje op. "Kom maar kleintje", zei hij, "we nemen je mee naar huis". Het schaapje vond het niet erg om opgetild te worden. Het woog ook niet zwaar. Maar na een tijdje moest Stein het schaapje toch écht neerzetten. Alsof het steeds zwaarder werd! Gelukkig was Joppe ook heel sterk. Hij kon het lammetje ook wel een stukje dragen. En zo liepen ze de weg terug naar huis, terwijl ze om de beurt het lammetje droegen. Het was nog een heel karwei!

Een lammetje in de duinen

Moeder keek wel heel verbaasd toen ze de jongens met een lammetje zag. "Van wie zou het zijn? vroeg ze. "Hoe komt het in de duinen terecht? En wat moeten wij ermee? Weet je wat? Zet het lammetje maar op het gras in de tuin. En hou de poort dicht, zodat het niet weg kan lopen. Dan probeer ik iets te regelen." "Mogen we het niet houden?" vroeg Stein. Maar dat leek moeder geen goed idee. "Nee", zei ze. "Een lammetje kan hier niet blijven. Daar hebben wij de ruimte niet voor. Bovendien heeft dit beestje ergens een moeder en een baasje. Nee, ik ga proberen een betere oplossing te vinden. Letten jullie er op dat het lammetje niet van de bloemen eet? Die kunnen namelijk giftig zijn. Dan ga ik intussen even iemand bellen."

Het was niet moeilijk om op het lammetje te passen. Het beestje was moe en ging lekker op het gras liggen, terwijl de jongens het aaiden en een bakje water pakten om het te laten drinken. Intussen pakte moeder de telefoon en belde 0900 0245. Dat is het centrale nummer van de dierenambulance voor alle mensen uit het hele land. Moeder kreeg een mevrouw aan de lijn die haar kon doorverbinden met de dichtsbijzijnde dierenambulance. Ze vertelde het hele verhaal en een tijdje later reed er een grote auto de straat in. 'DIERENAMBULANCE' stond erop. Mensen in groene T-shirts kwamen het lammetje halen. Ze pakten het lammetje op en - na een laatste aai en een laatste knuffel - werd het lammetje in een hokje in de dierenambulance gezet.

De mensen van de dierenambulance hadden een weiland waar het lammetje een tijdje kon blijven, terwijl men intussen zou proberen uit te vinden wie het echte baasje van dit lammetje was. Misschien had iemand het schaapje wel stiekem meegenomen en in het duingebied achtergelaten..... Je weet maar nooit. Als het baasje niet gevonden werd, dan beloofden de mensen van de dierenambulance op zoek te gaan naar iemand die wél voor het lammetje kon zorgen. Nee, om het lammetje hoefde niemand zich zorgen te maken. Dat zou best wel goed komen.

De dierenbeschermers waren erg trots op Stein en Joppe! Doordat de jongens het lammetje hadden gevonden en meegenomen, hadden ze het leven van dit dier gered. Zelf dachten Stein en Joppe ook nog heel vaak terug aan dit bijzondere avontuur. En al kwamen ze nog heel vaak in de duinen, een lammetje hebben ze er nooit meer gezien.

